

Orbán Viktor miniszterelnök évértékelő beszéde a budapesti Millenáris Teátrumban

2013. február 22.

Tisztelt Schmitt Pál Elnök Úr! Katalin Asszony! Kedves Dalma Asszony! Hölgyeim és Uraim, jó napot kívánok!

Miniszter után beszélni könnyű, pap után beszélni nehéz. Mit is mondhatna az ember az Isten szolgájának szavai után? Talán az volna a legjobb, kedves Barátaim, hogyha nem én tartanék évértékelőt, úgyis felszaporodtak a kalandos kedvű kísérletezők, hanem hagynám, hogy értékelje az elmúlt év saját magát: tárja elénk, mi is történt 2012-ben. Talán azzal kezdhetné, hogy 2012-ben 90.300 gyermek jött világra; 2.251-gyel több, mint egy évvel korábban. Ezt betudhatnánk a szocialisták által eltörölt, s általunk visszaállított gyerek- és családvédelmi intézkedésnek vagy az új családi adórendszerünknek is. De ha csak ennyit látnánk, könnyen beleragadhatnánk a földszagú politikai küzdelmek világába, pedig lehet, hogy itt most valami fontosabb dologról van szó. Szeretném hinni, hogy nemcsak néhány, egyébként figyelemre méltó kormányzati intézkedés áll a jó hír hátterében. A kisbabáknak kedvük támadt megszületni. Hátha ez egy komolyabb felhívó jel, erősebb intés, hátha valódi biztatás; lehet, hogy ők már tudnak valamit. Tudják, hogy bár ma a hóesésre ébredtünk, megállíthatatlanul jön a tavasz, jön a szűkmarkú jelennél nagyvonalúbb jövő. Olyan jövő, amely túllép az európai válság lökéshullámain, és tartogat valami biztatót, reményteljést, felívelőt, valami jobb módút, derűsebbet, netán boldogabbat is. Lehet, hogy amint elterveztük, 2013 valóban az emelkedés éve lesz. Azt olvastam minap a világ 34 legfejlettebb államát tömörítő OECD életminőségindex-jelentésében – ilyen is van –, hogy a magyarok 69 százaléka érzi úgy, hogy több pozitív élményben van része egy átlagos napon, mint kellemetlen tapasztalatban. Tizes skálán a magyarok 4,9, vagyis mondjuk 5 pontra értékelték a saját életminőségüket. Sok ez vagy kevés? Ez itt a kérdés. A vizsgált 34 ország átlaga 80 százalék, és 6,7 pont. Innen nézve a miénk kevés. Ha a magyarok utolsó száz évének fényében nézzük, másként mutat a dolog.

Az elmúlt száz év során a magyaroknak azt kellett látniuk, hogy Magyarország gazdasága olyan, mint a Déva vára a Kőműves Kelemen balladájában: amit felépítettünk délig, leomlott estére, amit estig építettünk, leomlott reggelre. Zárójelben: a kultúra szóról a magyarok 43 százalékának az irodalom jut az eszébe, az EU-átlag csak 23, és Magyarországon a könyvtárhasználat a nehéz évek alatt sem esett vissza. Van tehát még remény. Szabad még politikai beszédben Kőműves Kelemenre hivatkozni. Nos, amit a szépapáink tehát felépítettek, azt elvitte az I. világháború és az azt követő békerendszer. Amit

dédszüleink építettek, elvitte a II. világháború és a békerendszer. Amit nagyszüleink és szüleink felépítettek, azt elvitte a kommunista rendszer botcsinálta gazdaságpolitikája, amely adósságcsapdába csalta, és kalitkába zárta az egész országot. A szocializmus csődje akkor is gazdasági veszteség, ha Magyarország egy olyan rezervátum volt Európa keleti felében, amely leginkább egy munkatábor és egy SZOT-üdülő bizonytalan ötvözetének tűnt. Végül pedig amit a rendszerváltás után 2002-ig felépítettünk, leomlott 2002 és 2010 között. Ha tehát a történelmi életelmények által kikezdett, és leginkább az elhasznált bicikli bovdenhez hasonlóan kirojtosodott idegvégződéseinkre gondolunk, egy felerészben elégedettséget mutató életminőség-vizsgálat nem is olyan rossz.

Ami azonban a számtani mutatóknál fontosabb, az a tanulság, amit újra és újra el kell ismételni. A rendszerváltoztatáskor létezett egy politikai pártokon és politikai nézeteken átívelő közös ígéret – mit ígéret! –, egy fogadalom, amit mi, az ország közügyeit intézők együtt tettünk a magyar embereknek. Nem követjük el soha többé Kádárék és az MSZMP hibáját, hogy hitelből, külföldről fölvetett hitelből jóléti kiadásokat finanszírozunk. Legyünk bár szegények, kerüljünk bár szorult helyzetbe, külföldi hitelekből nem fogunk szociális juttatásokat, segélyeket, fedezetlen béremeléseket finanszírozni, hogy katonásan mondjam: ez a fogadalom 2002-ig be volt tartva. A magyar gazdaság 2008-as összeomlása mögött az áll, hogy a szocialisták 2002 után felrúgták ezt a történelmi megállapodást. A következményeket ismerjük; végül a nyugdíjak, a családtámogatások és a bérek egy komoly része odaveszett. Tudom, ezt már százszor hallották tőlem. Azt is tudom, mert ismerem a fajtánkat, hogy a magyarok nem szeretik a szájbarágós beszédet. Amikor Cegléden jártam nem is olyan régen, azt mesélték, hogy egy feleség az 50. házassági évfordulóra, az aranylakodalomra készülődve neheztelő hangon felrótta a férjének, hogy sohasem mondja neki, hogy szereti. Mire az öreg csak annyit válaszolt: egyszer már mondtam, ha változás lesz, majd szólok.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Azonban a politika világa olyan, hogy vannak dolgok, amelyeket újra és újra, ha kell, százszor is el kell mondani. Igen, kedves Barátaim, az államadósságra épülő gazdaság csak a jólét papírmasé díszletét tudja fölépíteni, amelyet az első komolyabb szélroham elfúj és romba dönt. A szirénhangok után jön a keserves, sőt kétségbeesett ébredés. Aki azt állítja, hogy előbb vagy utóbb nem kell minden elköltött forintért megdolgozni, az becsapja az embereket és saját magát is. Ez az igazság, az a fundamentum, amire 2010 óta, így 2012-ben is építettük Magyarország politikáját. Ezért kellő szerénységgel, de alapos okkal, a gondos háziasszonyok visszafogott büszkeségével lehet, talán kell is sikernek nyilvánítani, hogy hazánk 2012-ben is csökkentette adósságát – csak öten voltunk erre képesek az unió 28 államából –, ellenőrzés alatt tartotta pénzügyeit, sőt

hazánk jobban teljesített, mint a legtöbb európai ország. Az Európai Unió éppen aktuális előrejelzései ne zavarják meg Önöket, a költségvetési hiányunkat például még egyszer sem sikerült eltalálniuk. Drukkolunk nekik, hátha végre sikerül, segítünk is, az idén is 3 százalék alatt lesz. Az államadósság persze, tisztelt Hölgyeim és Uraim, még mindig magas, ha a szánkig nem is ér már, de szügyig még benne állunk, hogy az ördög vinné el azokkal együtt, akik összehozták, de nem viszi, így ez a munka is ránk marad.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Ha igaz, hogy a csecsemők is sejtik a magyar világ változását, talán a felnőttek is észrevették. Észrevették, és akkor nem dőlnek be a régi, rosszul bevált gyűlöletmesterek handabandáinak, a hebehurgya és kelekótya politikai bűvészkedésnek, hanem körülnéznek. Körülnéznek odahaza, az országban, a világban és a saját lelkükben is.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Kedves Barátaim!

Sokan úgy nézik a dolgokat, ahogy vannak, és azt kérdezik: miért? Mások úgy nézik a dolgokat, ahogy lenniük kellene, és azt kérdezik: miért ne? És nekifognak. Ők Márai tanítványai, aki ezt írta: „A világhoz nem alkalmazkodni kell, nem újrendezgetni azt, ami már megvan benne, hanem hozzáadni mindig.” Így születnek a nagy művek. Mi, magyarok, sok mindent hozzáadtunk a világhoz, mégis ritkán beszélünk a nagy műveinkről, a magyarok műveiről. Hajlamosak vagyunk elfeledkezni róluk, pedig a magyar ember mindig, még a nehéz időkben is képes alkotni; meglepő, nagy dolgokat véghezvinni és létrehozni. Egyéni művekben és sikerekben, efféle eredményekben a nemzet mindig is gazdag volt, és ezzel nemcsak magának adott, hanem a világnak is. Így lett a világban sakkozógép, golyóstoll, dinamó, villamosvasút, holográf, telefonközpont, Rubik-kocka és még temérdek újítás, találmány és rekord. Ezek mind a magyarok művei. Vegyük csak a tavalyi évet! A magyar olimpikonok világgraszoló londoni sikereiről mindenki tud. De tudjuk-e, hogy ki nyerte 2012-ben a matematikai Nobel-díjnak számító Abel-díjat? Nos, egy magyar tudós, Szemerédi Endre, akinek innen is gratulálunk. Tudjuk-e, hogy a Nemzetközi Logikai Játékok olimpiáján a tavalyi nagydíjat – első ízben – egy magyar tervező nyerte el Okostojás nevű logikai játékaival, amit a Rubik-kocka utódjaként emlegetnek. Isten éltesse Zagyvai Andrást is! Tudjuk-e, tisztelt Hölgyeim és Uraim, hogy a világ tíz legjobb séfje közül az egyik magyar? Tudjuk-e, hogy a világ legjobb zenei klubjává választottak egy Budapesten, a Dunán álló magyar hajót? Tudjuk-e, hogy a nemzetközi fizikai diákolimpia aranyérmese és abszolút győztese egy pécsi gimnazistánk lett. Vagy tudjuk-e, hogy az európai szakmunkás bajnokságon – nem figyelünk oda erre eléggé – öt aranyat is begyűjtöttünk olyan versenyszámokban, mint bútor- és épületasztalos, vállalati informatika vagy

éppen a faipari technológiák. Emeljük hát meg a kalapunkat a tehetséges fiatal magyar szakmunkások előtt is!

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

De a magyarok nemcsak egyénként tudnak világraszóló műveket alkotni. Vannak idők, amikor az egész magyarság összeadja erejét, a tehetségét, a bátorságát, és közösen alkotunk valami maradandót. Közös nagy műve volt a magyaroknak a honfoglalás – miközben népek tucatjai tűntek el a népvándorlás forгатagában. A magyarság nagy műve volt Szent István keresztény államalapítása, amellyel véglegesítettük a helyünket Európában. És az volt a tatárjárás után a porig lerombolt, fölégetett ország újjáépítése, majd később a török hódítás megállítása is. Nagy magyar mű az 1848-as forradalom a Habsburg-abszolútizmus és bekebelezés ellenében, és úgyszintén az '56-os forradalmunk, amellyel a világ előtt lelepleztük a kommunizmust, és bevertük az első, legfontosabb szöveget a szovjet birodalom koporsójába. És, kedves Barátaim, úgy áll a helyzet, hogy most ismét magyar mű van születőben. Szerényen, csendesen, a számunkra felérhetetlen elődök iránti tisztelet hangján kell ezt mondanunk, de mondanunk kell. A mi hazánk az elmúlt száz évben ritkán volt ura önmagának. Legtöbbször kényszerpályán mozgott – kiszolgáltatva nagy hatalmak akaratának, idegen megszállók önkényének, majd nemzetközi gazdasági-pénzügyi körök és bankok érdekeinek. Nem azt tettük, amit mi akartunk, ami a mi érdekünket szolgálta, hanem azt, amit mások akartak. Divatos kifejezéssel élve: ehhez szocializálódtunk. Megtanultunk kicsik lenni. Szőnyeg alatt kushadva, lehajtott fejjel, és félrenézve létezni, de 2010-ben fordulóponthoz értünk, hosszú idő után újra. 2010-ben elhatároztuk, ha nem kopogtat be hozzánk a lehetőség, hát vágunk magunknak egy ajtót. Elhatároztuk, hogy Magyarországot olyan országgá tesszük, ahol azok az emberek boldogulnak, akik reggel felkelnek, és megkeresik azt, amire szükségük van. S ha nem találják, akkor megteremtik.

Olyan Magyarországot akartunk, ahol a nehézségek előtt állva nem azt mondjuk egymásnak, „Hagyjuk!”, hanem azt, hogy „Mutassuk meg!” Éveken át azt láttuk, hogy az emberektől folyamatosan csak elvesznek. Miközben őket magukat is arra ösztönözték, hogy elvegyenek: vegyék el, hitelekből éljék fel a saját jövőjüket. Arra ösztönözték őket, hogy ne dolgozzanak, inkább éljenek segélyből. Évekig több pénzt lehetett összeszedni segélyből, mint munkából. Kész örület! Azt a képzetet ültették el bennünk, hogy a családalapítás egy eleve reménytelen vállalkozás, munkánknak vajmi kevés az értelme, szaktudásunkra úgymond a piacon nincs kereslet, és nem is tudunk semmit sem hozzáadni a világhoz. Magyarország leginkább egy lepukkant bérházhoz hasonlított, ahonnan bármelyik pillanatban kipenderíthetik a lakókat. Aztán végre 2010-ben Magyarország a saját kezébe vette a sorsát. Mi, magyarok elkezdjük azt tenni, azt véghezvinni, ami a saját érdekünk, és nem azt csinálni, amit mások várnak el tőlünk. Nem hallgattunk

többé a fogadatlan prókátorok tanácsaira. Udvariisan – mégiscsak egy polgári párt volnánk –, de határozottan figyelmen kívül hagytuk őket. Valahogy úgy, ahogy Mark Twain írta, idézem őt: „Időnként elmegyek az orvoshoz, és megvizsgáltatom magam vele, mert az orvos is élni akar. Aztán elmegyek a gyógyszerárba, és kiváltom az orvosságot, mert a patikus is élni akar. Aztán a gyógyszert a csatornába öntöm – mert én is élni akarok.”

Nos, tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Épp itt volt már az ideje, hogy kimondjuk: a gyengeség nem válasz. Épp ideje volt, hogy megfogadjuk a mester leggyakoribb intését: ne féljünk! És hiába dúl 2008 óta válság, hiába örököltünk adóssághegyeket, gazdasági és szociális romokat, nem hagytuk, hogy a gyengeség újra erőt vegyen rajtunk.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Aki fél, azt megharapja a kutya, ledobja a ló, sőt még a roller is. Gyáva népnek nincs hazája, de barátja és szövetségese sincs, mert megbízhatatlan. Hiszen a gyáva önmagában sem bízik, s ha ő nem bízik saját magában, mások miért bíznának benne? 2010-ben a magyarok belátták, a folyamatos igazodás, az alázatos alkalmazkodás, az örökös megfelelés, vagyis a gyengeség nem megoldás, hanem maga a probléma. Ez volt a fordulópont, így és ezért jött létre Európa egyetlen kétharmados parlamenti többsége, a nemzeti összefogás világos, messzi fővárosokból is jól látható bizonyítéka. Mindenki meg is értette – ha nem is tetszett mindenkinek –: a magyaroknál új időszámítás vette kezdetét. S azóta mindent véghezvittünk, amiről a gyengeség hívei azt mondták: nem lehet. Ezzel vette kezdetét a magyarok új műve, a XXI. századi erős Magyarország megteremtése.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Olyan országot építünk, ahol az emberek nem külföldiek hasznáért dolgoznak. Olyan országot, ahol nem bankárok és külföldi bürokraták mondják meg, hogyan éljünk, milyen alkotmányunk legyen, mikor emelhetünk béreket vagy nyugdíjakat. Olyan országot, ahol senki nem kényszerítheti rá mások érdekeit a magyar emberekre.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

A XX. század magyar gazdaságtörténetét gyakran írják le húszéves ciklusok váltakozásaként. Van, hogy rosszul kezdődnek, és jól végződnek: a hetvenes években eladósodással indult, de 1990-ben szabadság lett a vége. Van, hogy jól kezdődnek, és rosszul végződnek: 1990-ben szabadsággal és piacgazdasággal

kezdtek, és a pénzügyi szakadék szélén végeztük. A következő húsz évünk 2010-ben a gazdasági összeomlás árnyékában kezdődött, de jól végződhet. A XXI. század újdonsága, hogy a változások sebessége, a fordulatok mélysége, a nemzetek közötti verseny ereje elsodorja azt, aki nem rendelkezik világos jövőképpel és erre épülő tervvel. Az 1990 és 2010 közötti húsz évet együtt éltük át. Leépítettük ugyan a múltat, de nem voltunk képesek fölépíteni a jövőt, két világ között ragadtunk, ezért érezzük zavarosnak ezt a két évtizedet. Ezért most mindennél fontosabb, hogy legyen világos elképzelésünk a jövőről, a következő húsz évről, és döntéseinkkel, politikai, gazdasági, társadalmi döntéseinkkel azok irányába haladjunk. A mi mestertervünk szerint megszüntetjük az ország külső pénzügyi függését. Megszüntetjük Magyarország energiafüggőségét. Mindenkit kihozunk, pontosabban kisegítünk a devizaadósságból. Megállítjuk a népesség fogyását. Mindenki talál majd itthon munkát, aki itthon kíván dolgozni. A magyar gazdaság versenyképességét a világ legjobb harminca közé visszük. Az újraparosítással a magyar ipart összeépítjük a némettel. A pénz, az energia és az információ költségszintje a hazai vállalkozások számára alacsonyabb lesz a versenytársaink költségszintjénél. Tízezer exportáló, versenyképes magyar középvállalatot fogunk felépíteni. 15-20 regionális magyar multi ad majd erőt a magyar gazdaság globális terjeszkedéséhez, és közben a nemzeti össztermék 50 százaléka alá csökkentjük az államadósságot. Innovációra és kutatásra fordítjuk majd a nemzeti össztermék 4-5 százalékát. Több egyetemünket is bevisszük a világ 200 legjobb egyeteme közé. Kultúra, tudomány, zene és sport területén népességszámunknál jóval tekintélyesebb helyezést érünk majd el, ismét kultúrnemzet leszünk. A Kárpát-medencében élő és a világban szétszórta magyarokat kulturális, közjogi és szellemi tekintetben is integráljuk, kihasználjuk a modern kor jogi és technikai lehetőségeit, vagyis szétszórattatásból világnemzetet építünk, és mindennek eredményeképpen a magyar családok életszínvonala meghaladja majd az európai átlagot. Ezt a jövőképet precízen kidolgozott tervekkel, egy újjászervezett állammal, elkötelezett szakemberekkel és egy dolgozni akaró és dolgozni képes társadalommal váltjuk valóra.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Persze szép és izgalmas a húszéves távlat, már csak tizennyolc év van hátra, de még izgalmasabb a „mi van most?” és a „mi lesz velünk holnap?” kérdése. Egyszer azt jegyezték fel, hogy Ronald Reagan első kormányülésén azt mondta, két dolgot utálok, az inflációt és a kommunizmust, ezekkel kezdjenek valamit. A mi dolgunk, a magyar kormány dolga nem ilyen egyszerű. A mi dolgunk ennél sokkal bonyolultabb. Mindazonáltal azt jelenthetem az ország érdeklődő közvéleményének, hogy Magyarország ma jobban teljesít, mint korábban, és eredményesebb a válság kezelésében, mint a legtöbb európai ország. Ez Magyarország sikere. Ez Magyarország, az itt élő emberek, vagyis mindannyiunk sikere, még az ellenzék sikere is, hiszen politikai hovatartozásra való tekintet

nélkül mindenkinek jó, mindenki nyer vele. Tudom, hogy nehéz becsempészni a nemzeti gondolatot az internacionalizmuson felnőttek haja alá, de hátha egyszer megértik, hogy a pártjaink ugyan lehetnek ellenzékben, a haza azonban nem. Lehet, szóval van olyan, hogy néha leparancsolják az embert a parancsnoki hídról vagy a kormánykerék mellől – erről én is tudnék mesélni –, de a hajó közös, ezért ilyenkor is evezni kell, és nem durcásan ügyeskedni a fúróval a hajófenékben.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Azt mondhatom Önöknek, Magyarország jobban teljesít az emberek mindennapi terheinek könnyítésében, mint az elmúlt húsz évben. A szocialista kormányok idején a rezsiköltségek folyamatosan emelkedtek, a gáz ára háromszorosára, az áramé pedig a duplájára nőtt. 2013 januárjától minden magyar háztartásban tíz százalékkal kevesebbet kell fizetni a gázért, a villanyért és a távhőért. Rezsicsökkentésre évtizedek óta nem volt példa Magyarországon. Jobban teljesítünk, de nem elég jól. Ezért a megélhetési különbségeket 2013-ban tovább fogjuk csökkenteni. Magyarország jobban teljesít az érdekérvényesítés terén, mint 2010 előtt. Uniós csatlakozásunk óta még soha nem tudtunk annyi forrást kiharcolni magunknak az unió költségvetéséből, mint most. Ráadásul úgy, hogy az unió összköltségvetése közben csökken, vagyis kisebb hordóból többet tölthetünk ki magunknak. A tisztes bátorság egyik gyümölcse épp az volt, hogy szövetségeket hoztunk tető alá tucatnyi országgal. Ez az együttműködés nem jött volna létre, ha afféle farkát csóváló kutyusként az asztal alól lestük volna, hová esik egy-egy zsírosabb falat. Ki köt szövetséget egy gyáva éhenkórással? Jobban teljesítünk, de még nem elég jól, ezért a következő hét évben az európai uniós források 60 százalékát közvetlenül a gazdaságba fogjuk eljuttatni. Magyarország jobban teljesít a családok támogatásában is. 2010 előtt a szocialista kormányzat módszeresen faragta le a családtámogatást: előbb megszüntették a gyermekek utáni adókedvezményt, aztán két évre csökkentették a gyés idejét is. Mi ezt 2011-től visszaállítottuk három évre, bevezettünk egy minden eddigi támogatásnál kedvezőbb családi adórendszert a gyermekes családok számára. Jobban teljesítünk, de még mindig nem elég jól. Különösen az alacsony jövedelmű családok helyzete nehéz, ezért 2013 második felében útnak indítunk egy bérből és fizetésből élők számára készülő új akciótervet is. Magyarország jobban teljesít a nyugdíjak védelme terén is, mint a legtöbb európai ország. Míg a válság miatt számos európai országban csökkentek a nyugdíjak, Magyarország meg tudta őrizni, sőt növelni is tudta a nyugdíjak értékét. Jól emlékszünk, a szocialista kormányzat a válság terheit a nyugdíjasokkal fizettette meg. Mi nem hagyjuk, hogy az idős emberek életszínvonala csökkenjen. Az új korszak és a megerősödött Magyarország próbakövének tekintem, hogy a válság idején is megvédjük őket. Ha ez sikerül, akkor a teljes idős nemzedék saját bőrén, saját életén tapasztalhatja meg, hogy az unokáik és a gyerekeik nem beszélnek a levegőbe. Márpedig sokunk

számára leginkább szüleink véleménye a mérvadó, épp az ő elismerésükre vágyunk. Arra, hogy azt mondják nekünk: szép munka volt, kisfiam!

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Magyarország jobban teljesít a munka megbecsülésében is, mint 2010 előtt. Az átlagbér emelkedik, és a ma közzétett adatok szerint elérte a bruttó 223.000 forintot, ami egyébként európai összevetésben nagyon alacsony. A kormányváltás óta már 24.500 forinttal növeltük a minimálbért, és a közfoglalkoztatottak átlagkeresete minden ellenkező állítással és hazugsággal szemben meghaladta a 73.200 forintot. Jobban teljesítünk, de még nem elég jól. Ezért a januárban indított munkahelyvédelmi akciót 2013-ban, valamikor az év derekán tovább fogjuk bővíteni. Magyarország jobban teljesít a rendőrség működtetésében is, hiszen a kormányváltás óta 3.500 fővel növeltük a rendőrök létszámát, és ezzel párhuzamosan megtisztítottuk az állományt azoktól, akik korábban a bűnözők oldalára álltak vagy sodródtak. Jobban teljesítünk, de még nem elég jól. Különösen az aggasztó méreteket öltött, új típusú kábítószeres csempészek ellen kell újabb és újabb erőket mozgósítanunk. És bár a visszaélésekben jeleskedők falkáit is naponta elverjük az ablakunk alól, még mindig vannak olyanok, akik vörös alsóneműjüket narancssárgára cserélték, és úgy viselik gondosan, hogy az kilátszódjon a nadrág alól. Az ellenük folytatott küzdelem még hosszú ideig ad majd munkát nekünk.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Magyarország jobban teljesít a fölösleges kiadások lefaragásában, mint korábban bármikor. Európában egyedülálló módon megfeleztük a politikusok számát. Itt nemcsak jobban, de már jól is teljesítünk. A magyar állam hosszú évek óta birkózik az egészségügy helyzetének rendezésével. Az elmúlt másfél év során 90.000 egészségügyi dolgozó bérét emeltük, új, egységes állami irányítást vezettünk be, 439 egészségügyi beruházás zajlik, közülük 91 érint kórházakat, mindösszesen 223 milliárd forint értékben, és ez az elmúlt hatvan év legnagyobb egészségügyi fejlesztése. Szolgálatba állítottunk 120 új mentőautót, és 82 helyszínen folyik mentőállomás felújítása vagy építése. Itt is jobban teljesítünk, de még mindig nem elég jól. Kell még 200 mentőautó, és kell még 6.460 új ápolónő, kell még egy pénzügyi csomag, amellyel javítunk a házi orvosok helyzetén, és valahogy rövidítenünk kell a várólistákat is. Magyarország jobban, sokkal jobban teljesít a felzárkóztatás területén is. 2012-ben 261 ezren dolgoztak startmunka-programban, a cigány munkaszervezők szerint, mert tudják, nem szabad hivatalos kimutatást készíteni, a becsléseik szerint 54.750 volt köztük roma, aki nem segélyből, hanem tisztességes munkával kereste meg családjának a kenyeret. Ők a legnagyobb sikerünk. És van 9.316 szó szerinti startmunkásunk, akinek a tavalyi volt élete első munkája és munkahelye. Felnőttek emberekről

beszélek. Ezer roma nő állt be dajka, szociális gondozó és otthonápolói képzésekbe.

Kedves Barátaink!

Jobban teljesítünk, de még nem elég jól. Csak akkor lehetünk elégedettek, ha mindenki talál munkát, legalább startmunkát, aki dolgozni akar. A nagy terv 2013-ban teljesülhet, ha sikerül az önkormányzatokkal közösen megfelelő szervezési munkát végeznünk.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Az eredmények azt mutatják, hogy Magyarország jobban teljesít. A magyarok 2012-ben nem dolgoztak hiába. Jó döntés volt kitörni a kényszerpályáról, és jó döntés volt a magunk kezébe venni a sorsunkat, de ennek nem mindenki örül. Nem örülnek neki külföldön és idehaza azok, akik sok éven vagy akár évtizeden át hasznot húztak Magyarország gyengeségéből, politikai és gazdasági hasznot. Ők arra készülődnek, hogy visszavigyék Magyarországot a múltba. Azt remélik, az már megszépült. Tévednek, egy erős ország nem felejt. Nem felejtjük el azt a nyolc évet. Nem felejtjük el, kik és hogyan adósították el az országunkat, a városainkat, a falvainkat, a családjainkat. Nem felejtjük el, hogy elvették az otthonteremtés lehetőségét a fiataloktól. Nem felejtjük el, hogy elvették a támogatást a magyar családoktól. Nem felejtjük el, hogy elvettek a nyugdíjasoktól egyhavi nyugdíjat. És azt sem felejtjük el, hogy előtte mindennek az ellenkezőjét ígérték. Nem felejtjük el, hogy nyolc éven át hazudtak a magyaroknak, ahogy ők fogalmazzak: reggel éjjel, meg este. Ebben is lehet valami logika; vannak dolgok, amelyek az emberi értelmet egyszerűen felülhaladják. És, kedves Barátaim, nem felejtjük el, hogy a békésen ünneplő emberekre uszították a rohamrendőröket. Nem feledjük el, hogy együtt tették tönkre az országot. Régi figurák, jól ismerjük őket, és pontosan tudjuk, hogy mire készülnek. A bankok adóját elengednék, és helyette megint az embereket adóztatnák, csökkentenék a minimálbért, megválnák a nyugdíjakat, és megint elvonnák a gyerekek utáni adókedvezményt. Ezt várják tőlük a bankok, ezt várják tőlük a spekulánsok, és a gyengék mindig meghajolnak az erők akarata előtt. Sohasem álltak ki, és most sem állnak ki a magyarok érdekeiért. Ezért van az, hogy mint húst a legyek, dongják őket körül az erős külföldi érdekcsoportok. Valójában azok akarják visszaültetni őket a magyarok nyakába.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Végül fel kell tennünk azt a kérdést is, miért akarunk mi erős, XXI. századi Magyarországot – persze túl azon, hogy erősnek lenni mindig jobb, mint gyengének. Nos, úgy látom, hogy a magyarok sikerének záloga a jövőben

egyetlen dologban rejlik. Ez egyszerre gondolat, érték és program. És az igazi harc, a fontos küzdelem, a csata, amin megfordul Magyarország sorsa, a mi életünk sikere és a gyerekeink jövője is éppen e körül az egyetlen érték körül zajlik. Olyan világ lesz-e a magyar világ, ahol kemény és felelősségteljes munkával előre lehet jutni függetlenül attól, hogy ki milyen családból érkezik, ki miben hisz, vagy ki hogyan néz ki. Ilyen világot, ilyen életet csak egy erős ország képes megteremteni. Ez a küzdelem célja, kedves Barátaim! Ennek a gondolatnak meg kellene nyernünk a mai fiatalokat is. Valahogy meggyőzőbben kellene feljűk képviselni, hogy közös cél és közös érdek az, hogy a 2013-ban meginduló gazdasági növekedésnek és felemelkedésnek mindenki a nyertesévé váljon. Aki dolgozik érte, méltó arra is, hogy a sikerekből részesüljön. Egyéni szabadság, de közös felelősség. Közös munka, közös siker. Ezért természetes, ha a fiatal, tehetséges, agilis szakembereket, akiket a magyar emberek adóforintjaiból képeztünk ki, legalább egy ideig itthon, magunk között akarjuk látni. Azért fontos nekünk, hogy a gyerekeink itthon is kamatozhassák a tudásukat, mert csak így tudják továbbadni a saját gyerekeiknek, a mi unokáinknak azt a tudást és tapasztalatot, amit tőlünk kaptak. Három éve azért dolgozunk, azért vágunk az ország teljes újjászervezésébe, azért vállalta sok millió ember az ezzel járó megpróbáltatásokat, hogy Magyarországon soha többé ne fordulhasson elő, hogy a gyerekek kevesebb eséllyel indulnak az életben, mint amennyit a szüleik kaptak. Csak ez lehet egy nemzet tartós felemelkedésének biztosítéka.

Hajrá, Magyarország, hajrá, magyarok!